

AFSCHRIJF art. 792 G.W.
Vrijgesteld expediterecht
art. 230 / 231 Wet. Reg.

Beschikkingnummer
Repertoriumnummer
Datum van uitspraak 11/08/2015
Rolnummer

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR

Rechtsmiddelen

--

Niet aan te bleden aan
de ontvanger

Rechtbank van Koophandel
Antwerpen
Afdeling Antwerpen

BESCHIKKING

Voorzitter, zetelend in kort geding

Aangeboden op
Niet te registreren

INZAKE

1. dhr. B M

2. De vennootschap naar het recht van Cabo Verde (Kaapverdische Republiek) Sociada Limitada, afgekort "SO LTA", ingeschreven in het handelsregister van de Kaapverdische Republiek, afdeling Sao Vicente, onder het nummer
woonstkeuze doende op het kantoor van haar raadsman

EISENDE PARTIJEN: vertegenwoordigd door Mr.
advocaat,

TEGEN

Mevrouw L R zonder gekend beroep, geboren te Portugal op
wonende te CV-SAO VICENTE\KAAPVERDIE (REPUBLIEK),
ingevolge exploit van betekening dd 11/05/2015 woonstkeuze doende ten kantore van
haar raadsman

Verwerende partij: vertegenwoordigd door Meester Stefan Lossy, advocaat,
kantoorhoudende te 2018 Antwerpen, Mechelsesteenweg 121;

FEITEN EN PROCEDURE

M: B: geboren in juni 1948, woont al tientallen jaren op de Kaapverdische eilanden waar hij gehuwd was met B L Samen hebben ze de meerderjarige zoon S B. Ondertussen zijn beiden wettelijk gescheiden. R L is de dochter van B L en is geboren in juni 1977.

De So Lda is een vennootschap met beperkte aansprakelijkheid naar het recht van de Kaapverdische Republiek, die zich bezig houdt met import en verkoop van hout. De quasi totaliteit van haar aandelen (98%) is in handen van de Sociedade Imobiliaria de Santo Andre Limita; daarnaast hebben ook M: B R L en S B een klein aantal aandelen. Dezelfde natuurlijke personen bezitten ook de aandelen van de holdingmaatschappij Sociedade Imobiliaria de Santo Andre Limita: M B heeft 51%, R L 29% en S B 20%.

Sinds de echtscheidingsprocedure zijn de voormalige echtgenoten verwickeld in een groot aantal procedures, waaronder die voor de arrondissementsrechtbank te Sao Vicente tot afzetting van M B ; als zaakvoerder van So Lda omwille van beweerde ontvreemding van vennootschapsmiddelen, via overfacturatie op houtprijzen geleverd door Thanry. Die rechtbank heeft op 31.1.2011 M B geschorst als zaakvoerder van de So Lda en van de holdingmaatschappij en heeft B L tot zaakvoerder aangesteld. Het Gerechtshof van Praia in Kaapverdië heeft op 14.2.2014 in hoger beroep die beslissing vernietigd omdat M B niet betrokken was in de oorspronkelijke procedure.

Ondertussen werden op verzoek van So Lda in België in september en oktober 2011 tegen M B bewarende beslagprocedures aanhangig gemaakt, met name een bewarend beslag onder derden in handen van de NV KBC Bank (evenals op de inhoud van de kluizen bij deze bank) en een bewarend beslag op onroerend goed gelegen te Antwerpen,

Na het arrest van het Gerechtshof van Praia leidde B L in Kaapverdië opnieuw een procedure in tot schorsing van M B als zaakvoerder, en wel op 30.10.2014, met als AR nr. 152/2014.

Na het verstrijken van de eerste driejarige beslagtermijn legde So Lda, vertegenwoordigd door haar gerechtelijk mandataris B L , op 29.9.2014 een verzoekschrift neer bij de beslagrechter te Antwerpen tot vernieuwing van de beslagen voor de termijn voorzien in art. 1438 Ger.W. Via beschikking van dezelfde datum gaf de beslagrechter de gevraagde machtiging tot vernieuwing. Bij dagvaarding dd. 7.11.2014 dagvaardde M B So Lda tot intrekking en opheffing van die bewarende beslagen. Deze zaak blijkt thans te zijn vastgesteld voor pleidooien in september 2015.

Na het arrest van het Gerechtshof in Praia dd. 14.2.2014 blijkt discussie te zijn ontstaan over het ogenblik waarop dit arrest rechtsgevolgen zou hebben inzake de vertegenwoordiging van So Lda. Begin mei 2015 zou zijn komen vast te staan dat de voorheen aangestelde gerechtelijke mandataris (B L) niet in functie bleef tot er uitspraak gedaan zou zijn over de nieuwe procedure tot schorsing van M B als zaakvoerder in Kaapverdië (zaak 152/2014). Dit betekende ook dat M B opnieuw rechtmatig zaakvoerder was van de So Lda.

Als gevolg daarvan heeft R L op 11.5.2015 een eenzijdig verzoekschrift neergelegd bij de voorzitter van de rechtbank van koophandel te Antwerpen ten einde een mandataris ad hoc te laten aanstellen over de So Lda met als opdracht om, met uitsluiting van haar zaakvoerder M B alle rechtshandelingen namens So Lda te stellen opdat het bewarend beslag op onroerend goed waarvoor machtiging werd verleend bij beschikking van de beslagrechter te Antwerpen dd. 29.9.2014 gehandhaafd blijft, inclusief en zonder exhaustief te zijn de afwijzing van de vordering tot intrekking van het bewarend beslag te vorderen, hernieuwing van het bewarend beslag te vragen en zo nodig opnieuw bewarend beslag te leggen.

Op dezelfde dag heeft de aangezochte voorzitter bij beschikking B/15/00201 Mr. N P ;, advocaat te Antwerpen, als mandataris ad hoc aangesteld met de opdracht zoals gevraagd in het verzoekschrift. Conform met het verzoekschrift werd de duurtijd van de aanstelling vastgelegd tot de rechter in de Kaapverdise Republiek definitief uitspraak heeft gedaan over de vordering tot schorsing van M. B als zaakvoerder en de aanstelling van B L als gerechtelijk mandataris van So Lda. Tevens werd aan So Lda verbod opgelegd om tijdens de duur van het mandaat van de mandataris ad hoc vrijwillig handlichting te verlenen van het gelegde bewarend beslag op onroerend goed, onder verbeurte van een dwangsom van 500.000 € indien inbreuk gepleegd wordt op dit verbod.

Tegen deze beschikking heeft M B derdenverzet ingesteld bij dagvaarding ingeleid op 5.6.2015. Zij vormt het voorwerp van huidige procedure.

In conclusies vordert M B thans:

Vast te stellen dat de initiële vordering ingesteld door R L voor de onbevoegde rechter werd aanhangig gemaakt en onontvankelijk is;

Minstens vast te stellen dat de vordering ten onrechte werd gebaseerd Belgisch recht;

Minstens te oordelen dat er geen sprake was van volstreckte noodzakelijkheid in de zin van art. 584 Ger.W.;

Meer subsidiair, vast te stellen dat R L haar vordering heeft gesteund op verkeerde premissen, de oorspronkelijke vordering ongegrond te verklaren;

Alleszins de bestreden beslissing te vernietigen;

R L tevens te veroordelen tot een schadevergoeding wegens tergend en roekeloos geding ten belope van 15.000 €;

De tegenvordering van R L onontvankelijk en ongegrond te verklaren;

Ondergeschikt: de duur van het mandaat te beperken tot wanneer er definitief uitspraak gedaan wordt in de procedure geïnitieerd bij verzoekschrift voor de tweede burgerlijke kamer van de arrondissementsrechtbank te San Vicente, Kaap Verdië, bekend onder nr. 152/2014, met een maximumduur van 1 jaar die in elk geval eindigt indien de Belgische beslagrechter definitief heeft geoordeeld dat het gelegde onroerend beslag onrechtmatig is;

R L te veroordelen tot de gerechtskosten.

R L vordert:

De hoofdeisen in derdenverzet ontvankelijk maar ongegrond te verklaren;

Ondergeschikt, voor zover de hoofdeis ontvankelijk en gegrond zou verklaard worden, rechtdoende over de tegenvordering ingesteld bij conclusies door R L dezelfde maatregelen met precies dezelfde inhoud te bevelen als degene die het voorwerp uitmaken van de bestreden beschikking;

M B te veroordelen tot de gerechtskosten.

RECHTSMACHT

M B meent dat de Belgische rechter geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over de in het eenzijdig verzoekschrift dd. 11.5.2015 gevraagde maatregel. Hij verwijst naar art. 109 W.I.P.R. dat bepaalt dat Belgische rechters slechts bevoegd zijn om kennis te nemen van vorderingen betreffende de geldigheid, de werking, de ontbinding of de vereffening van een rechtspersoon, indien de voornaamste vestiging of de statutaire zetel van die rechtspersoon zich in België bevindt bij de instelling van de vordering.

R L verwijst van haar kant naar artt. 10 en 11 W.I.P.R.

Art. 10 bepaalt dat de Belgische rechters in dringende gevallen ook bevoegd zijn voor voorlopige of bewarende maatregelen en voor uitvoeringsmaatregelen betreffende personen of goederen die zich in België bevinden bij de instelling van de vordering, zelfs indien de Belgische rechters krachtens deze wet niet bevoegd zijn om van de zaak zelf kennis te nemen.

Dit artikel laat inderdaad toe dat voorlopige en bewarende maatregelen met betrekking tot het bewuste onroerend goed, dat in België gelegen is, worden genomen door een Belgische rechter. Daartoe behoren ook de tijdelijke vertegenwoordigingsbevoegdheid van een vennootschap ten aanzien van een in België reeds bestaand beslag inzake dit onroerend goed, evenals het verbod om vrijwillig handlichting te geven van het bewarend beslag op dat onroerend goed.

Art. 11 maakt de Belgische rechters bovendien uitzonderlijk bevoegd indien de zaak nauwe banden heeft met België en een procedure in het buitenland onmogelijk blijkt of het onredelijk zou zijn te eisen dat de vordering in het buitenland wordt ingesteld.

In casu zou het alleszins onredelijk zijn te eisen dat een dringende vordering met betrekking tot de vertegenwoordigingsbevoegdheid van een vennootschap inzake een in België gelegd bewarend onroerend beslag voor een rechtbank in Kaapverdië zou worden ingesteld. Het zou onmogelijk zijn om op die manier tijdig een in België uitvoerbare beslissing te bekomen.

De regel dat art. 109 W.I.P.R. primeert op de artikelen 10 en 11 W.I.P.R. geldt niet voor vorderingen in kort geding (J. Erauw, M. Fallon e.a., Het Wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Intersentia 2006, p. 569).

Overigens gaat het hier niet over een vordering inzake de geldigheid, werking, ontbinding of vereffening van een rechtspersoon (art. 109 W.I.P.R.), maar enkel over de externe vertegenwoordigingsbevoegdheid van de vennootschap, louter in het kader van de onroerende beslagprocedure in Antwerpen. Deze beperkte maatregel vormt geen enkel beletsel voor de normale werking en activiteiten van de vennootschap in Kaapverdië of elders.

TOEPASSELIJK RECHT

Volgens M B dient het Kaapverdise recht toegepast, omdat art. 110 W.I.P.R. voorschrijft dat rechtsvragen over rechtspersonen worden geregeld door het recht van de staat waar zich de voornaamste vestiging bevindt.

Op grond van art. 15 par. 2, 2de lid W.I.P.R. wordt echter het Belgisch recht toegepast wanneer het kennelijk onmogelijk is om de inhoud van vreemd recht gezaghebbend en correct vast te stellen binnen de beschikbare tijd en met de beschikbare middelen (J. Erauw, H. Storme, Internationaal Privaatrecht, in Beginselen van Belgisch Privaatrecht, XVII, Kluwer 2009, nr. 285n p. 360).

Deze voorwaarde is vaak vervuld in procedures in kort geding, zoals ook in casu. Het derdenverzet is aangetekend op 5.6 en de zaak is reeds gepleit op 28.7. R L heeft weliswaar enkele uittreksels uit Kaapverdise wetboeken kunnen vinden (farde V), maar de stukken zijn in het Portugees en hebben niet het voorwerp kunnen uitmaken van een (per definitie tijdrovend) tegensprekelijk debat, gebeurlijk aan de hand van gemotiveerde standpunten van rechtsgeleerden uit Kaapverdië.

Het Belgisch recht dient in dit geval dus toegepast. Louter volledigheidshalve kan eraan toegevoegd dat er geen gegevens voorhanden zijn die er zouden op wijzen dat de aanstelling van een mandataris ad hoc voor de vertegenwoordiging van een vennootschap in een beslagprocedure naar Kaapverdise recht wettelijk zou uitgesloten zijn.

VOLSTREKTE NOODZAKELIJKHEID

Volgens M B is er geen sprake van de vereiste volstreekte noodzakelijkheid conform art. 584 Ger.W voor het gebruik van een procedure op eenzijdig verzoek.

De volstreekte noodzaak blijkt echter rechtstreeks uit de stukken, met name de e-mail dd. 11.5.2015 van Mr. de (toenmalige) raadsman van de So Lda, aan gerechtsdeurwaarders e.a. waarin hij vraagt onmiddellijk het nodige te doen voor de handlichting van het beslag (stuk 12 R L j. Deze opdracht werd dezelfde dag echter doorkruist door de mail van de zopas aangestelde mandataris ad hoc, mr. die de gerechtsdeurwaarder informeerde over zijn aanstelling en hem meteen

liet weten dat verbod was opgelegd aan de vennootschap om vrijwillig tot handlichting over te gaan (stuk 13 R L). Als gevolg van die mail ging de deurwaarder niet over tot betekening van de handlichting (stuk 14 R L). Bij gebreke aan de beschikking dd. 11.5 op eenzijdig verzoek uitgesproken zou de handlichting dus op 12.5 reeds een feit geweest zijn en had een vordering in kort geding met dat voorwerp geen zin meer.

Die volstreekte noodzakelijkheid en hoogdringendheid werden ook niet door verweerster op verzet of haar moeder gecreëerd. Er bestond namelijk gedurende verscheidene maanden onduidelijkheid en discussie over de vraag wie, en vanaf wanneer, zaakvoerder was van de So Lda, als gevolg van de beslissing van het Gerechtshof in Praia dd. 14.2.2014. Een belangrijk aspect in die discussie blijkt de vraag geweest te zijn of, en zo ja vanaf wanneer, die beslissing kracht van gewijsde tussen partijen had gekregen. Het wordt niet betwist dat in dit kader discussies gevoerd werden tot bij de stafhouder van de balie te Antwerpen, en dat in de eerste week van mei 2015 die knoop uiteindelijk door de stafhouder werd doorgehakt. Het dringend en volstrekt noodzakelijk karakter van de vordering ontstond dus ook op dat ogenblik. Het groot belang van die discussie blijkt ook rechtstreeks uit het feit dat M B zelf eveneens rond 11.5 zijn initiatief ontplooid om in te grijpen in het bestaande beslag door aan de deurwaarder opdracht tot handlichting te geven. Indien al lang voordien geen discussie meer bestond over de identiteit van wie de vennootschap mocht vertegenwoordigen was er geen reden voor M B om zelf precies ook tot 11.5 te wachten.

GEGRONDHEID

De enige discussie die hier aan de orde is, bestaat uit de vraag wie de vennootschap So Lda in rechte mag vertegenwoordigen in het kader van de procedure voor de beslagrechter betreffende het bewarend beslag op het onroerend goed van M

De belangen van M B en die van de So Lda staan daarbij dus diametraal tegenover elkaar, vermits So Lda beslag heeft gelegd op een onroerend goed dat toebehoort aan M B . Het is dan ook evident dat M B hierbij niet kan optreden als vertegenwoordiger van de vennootschap, vermits hij in die hoedanigheid zou moeten ingaan tegen zijn eigen persoonlijk belang. Dit algemeen rechtsbeginsel van verbod om op te treden in een toestand van rechtstreeks belangenconflict wordt in deze context geconcretiseerd door het verbod voor een lasthebber om zelf als tegenpartij van zijn lastgever op te treden (zie o.m. Cass 7.12.1978, Pas. 1979, I, p. 410; Ph. Ernst, Belangenconflicten in naamloze vennootschappen, Intersentia 1997, p. 90, nr. 84 e.v.; B. Tilleman, Lastgeving, Story-Scientia 1997, nr. 91).

De bestreden maatregel dient dan ook bevestigd te worden. Zij laat uiteraard de bevoegdheid van de beslagrechter om te oordelen over het al dan niet handhaven van het beslag volledig ongemoeid.

Voor zover dit nog niet het geval was, is in het kader van huidige procedure duidelijk geworden welke procedure in Kaapverdië door R L werd ingeleid op 30.10.2014 (zie stuk 6 van R L procedure op arrondissementsrechtbank van San Vicente met nummer 152/2014). M B is zelf partij bij deze procedure en kan ze dus ook zelf activeren. Er is dus geen reden om de duurtijd van de hier bevolen maatregelen niet te koppelen aan de definitieve uitspraak van de rechtbank in Kaapverdië.

Van zodra er een definitieve uitspraak is van de beslagrechter in België, zal de bevolen maatregel die betrekking heeft op het beslag dat voorwerp is van de beschikking dd. 29.9.2014 (AR/14/3474/B) in principe zonder voorwerp geworden zijn.

Vermits het derdenverzet ongegrond is, is de vordering wegens tergend en roekeloos geding van eiser op derdenverzet ongegrond.

BESLISSING

Gelet op de hoogdringendheid en op de beschikkingen van de artikels 2, 34, 36, 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, gewijzigd bij de wet van 10 oktober 1967, houdende het Gerechtelijk Wetboek.

Rechtdoende op tegenspraak.

Na erover te hebben beraadslaagd, komen wij tot de volgende beslissing:

Verklaren het derdenverzet ontvankelijk maar ongegrond;

Bevestigen de beschikking a quo, B/15/00201, in al haar onderdelen;

Verklaren de vordering wegens tergend en roekeloos geding van M B ongegrond;

Verklaren de tegeneis van R L zonder voorwerp;

Veroordelen M B tot de gerechtskosten, aan de zijde van R L begroot op de rechtsplegingsvergoeding van 1.320 €

Deze beschikking werd gewezen door de Kort Geding Kamer van de rechtbank van koophandel Antwerpen, afdeling Antwerpen, waar zitting hadden:

Rechter, voorzitter van de kamer,

Griffier,

en uitgesproken in openbare zitting van diezelfde kamer op dinsdag, **11/08/2015**, door de voorzitter, bijgestaan door de griffier.